

Ἀπολαύω τινός, ὄχι ἀπολαμβάνω, ὅπερ συντάσσεται πάντοτε μετ' αἰτιατικῆς.

Συνεδρία ἀντὶ συνεδριάσεως.

Ὑπερηφανία, περιεργία, καλλιέργια, πάντα παροξύτωνα εἰς -ία καὶ ὄχι εἰς -εια.

Παρεισέφρησε ἀντὶ παρεισέφρυνσε.

Παράλυσις ἀντὶ παραλυσία.

Ἀπεκδύομαι συντάσσεται μετ' αἰτιατικῆς καὶ ὄχι μετὰ γενικῆς· οὕτω : ἀπεκδύομαι τὴν εὐθύνην, ὄχι τῆς εὐθύνης.

Ἀμαξιτός ὁδός, ὄχι ἀμαξιτή. Ὁμοίως διάφορος, φορτηγός, ἀδέσβαιος, ἐπιπόλαιος, σύμβιος, εἰς τὸ θηλυκὸν δὲν μεταβάλλονται.

Λιμοκτονῶ εἶνε ἐνεργ. μεταβατικόν, δηλοῦν κτείνω ἄλλον διὰ λιμοῦ· τὸ λιμοκτονοῦμαι εἶνε παθητικόν.

Ἀπαθαρτιζῶ ἀντὶ τοῦ ἐφθαρμένου : ἀποθανατίζω.

Μεγαλεπήβολος καὶ ὄχι μεγαλεπιβόλος ἢ μεγαλεπιβούλος.

Ὑπομιμνήσκω καὶ διδάσκω τινά τι, ὄχι τινί τι.

Θά εἶπω παρακατιῶν καὶ θά εἶπωμεν παρακατιόντες ἀντὶ τοῦ κοινῶς λεγομένου : παρακατιόν.

Μικροῦ δεῖν συντακτέον πάντοτε μετ' ὁριστοῦ, οὐχὶ μετὰ παρατακτικοῦ.

Τοῦ βορρά, ὄχι τοῦ βορρῆως.

Εὐελπιστῶ, ἀντὶ εὐελπίζομαι.

Δύνανται νὰ μάθουν

ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ;

Δύνανται, λέγει ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων Cooper, ὅστις δημοσιεύει διατριβὴν ἐν τῇ ἐφημερίδι «American Naturaliste», ἐν ἣ ἐκφράζει ἀπορίαν διατὶ μέχρι τοῦδε εἰς οὐδενὸς τὸν νοῦν ἐπῆλθε νὰ διδάξῃ τὴν χρῆσιν τῶν γραμμάτων εἰς ζῶα, φέρ' εἰπεῖν εἰς κύνάς. Ὁ κ. Cooper προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ἐργασία αὕτη, ἥτις συνίσταται εἰς τὸ νὰ παραστήσῃ διὰ σημείων ὠρισμένων τὴν ἰδέαν γνωστῶν ἀντικειμένων, δὲν ὑπερβαίνει ποσῶς τὴν δύναμιν τῆς διανοίας τῶν ζῶων. Ὅπως δὲ ἐξετασθῇ τοῦτο, προτείνει νὰ γείνη χρῆσις τῆς λεγομένης Word-method, τουτέστι τῆς μεθόδου, δι' ἣς ἀρχίζει τις μαθητὴν ὁλοκλήρους τὰς λέξεις, παριστομονέων τοῦ τε ἀντικειμένου καὶ τοῦ σημείου, δι' οὗ τοῦτο ἐκφράζεται, διὰ τοῦ αὐτοῦ συμβόλου. Ἐάν τὴν πρώτην ταύτην δυσκολίαν ἡδύνατό τις νὰ ὑπερικήσῃ, δυνατόν θὰ ἦτο νὰ ἐξετασθῇ μέχρι ποίου βαθμοῦ ἡ νοημοσύνη τοῦ κυνὸς θὰ ἡδύνατο νὰ ἀντιληφθῇ τὰς διαφόρους σχέσεις τῶν ἀντικειμένων, λ.χ. τὸ πολλαπλοῦν, τὴν ποιότητα αὐτῶν. Βεβαί-

ως ἡ ἰδέα αὕτη τοῦ κ. Cooper εἶνε λίαν τολμηρὰ, δὲν εἶνε ὅμως καὶ ὅλως ἀπραγματοποίητος, τοῦλάχιστον κατὰ τὴν γνώμην ἐκεῖνων, οἵτινες εὐρίσκουσιν ὅτι μεταξὺ τῆς νοημοσύνης τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς τοῦ ζῴου ἡ μόνη ὑπάρχουσα διαφορὰ εἶνε κατὰ τὸν βαθμὸν, ἐν ᾧ κέκηνται ἀμφοτέροι αὐτὴν, καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν οὐσίαν. Α*.

ΕΠΙ ΤΩΙ ΘΑΝΑΤΩΙ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΜΟΥ

Α'

—Ψυχομαχᾷ ὁ πατέρας σας καὶ σὰς ἀναζητάει, Τρέφετε!.. Ξένους γύρω του περίλυπος τηράει...
"Ἀχ, εἶν' ἀργά! ἐσθύστηκε, φτερούγιας" ἡ ψυχὴ του!
Μὲ τ' ὄνομά σας ἔδουσε κι' ἡ ὕστερη πνοή του! —
"Ἐγραψ' ἡ μάνα ἡ δύστυχη" ἔ τὰ μαῦρα τὰ παιδιὰ της·
Μὲ γράμματα μισόσβυστα ἀπὸ τὰ δάκρυά της.
Καὶ ἦτον ὁ πατέρας μου ὅπου ψυχομαχοῦσε,
Κι' ἕνας ἐγὼ ἀπὸ τοὺς γιουὺς ὅπου ἀναζητοῦσε!
Μαύρη γραφή! τὸν κεραυνὸ πῶς μπόρεσες νὰ κλείσῃς;
Χωρὶς ν' ἀνάψῃς, νὰ καῖς; ν' ἀστράψῃς; νὰ βροντήσῃς;
Νὰ κάψῃς, ὅτε πέρασες, κάμπους, βουνὰ καὶ δάση,
Νὰ γένῃ στάχτι κι' ἐρημιὰ ὁλόκληρη ἡ πλάση;
Νὰ μὴ λαλήσῃ πλεῖο πουλὶ, δένδρ' ἢ νὰ μὴ ἀνθίσῃ,
Ἡ φύσις ὅλη τὸ γλυκὸν πατέρα νὰ θρηνήσῃ!..

Β'

Πατέρα μου, λατρεία μου, τῆς γῆς αὐτῆς θεέ μου,
Εἶνε ὁ τάφος χωρισμὸς αἰώνιος; γιὰ 'πέ μου'
Δὲ θὰ ν' ἀκούσω ἔ τὸ ἔξῃς, πατέρα, τὴ φωνή σου;
Δὲ θὰ νὰ ἰδῶ πλέον ποτὲ τὴν ἀκριβὴ μορφή σου,
Τὸ κρυπτόμενον σῶμά σου, τὴν ὄψη τὴν ὠχρὰ σου,
Τὴ φαλακρά σου κεφαλὴ, τ' ἀργὸν περπάτημά σου;
Ἄν' ἔ τῆς γλυκεῖας πατρίδας μου πατήσω τ' ἀκρογιάλι,
Δὲ θὰ νὰ εὖρω ἀνοικτὴ τὴν πατρικὴν σου ἀγκάλῃ;
Σ' τὸ ἔρμιο κοιμητήριον θὰ ἴθω νὰ σὲ ζητήσω,
Τοῦ τάφου σου τὸ μάρμαρον γὰ σένα θὰ φιλήσω;
Καὶ ἂν μὲ φέρῃ ὁ πόνος μου τὸν τάφον σου ν' ἀνοίξω
Γιὰ ναῦρων τὸν πατέρα μου ἔ τὸ στήθος νὰ τὸν σφίξω,
Τί θαῦρον; ἄχ! σαλεύεται ὁ νοῦς μου ὅταν λογιῶμαι,
Πῶς μόνον κόκκαλα γυμνὰ θὰ νὰ σφιχταγκυλιάσω,
Καὶ στήθος δίχως τὴν καρδίαν, χωρὶς τὰ χεῖλη στόμα,
Χωρὶς τὰ μάτια μέτωπον, ξεσαρκωμένον σῶμα!

Γ'

Μου λέγουν ἦτον γέροντας, τοὺς γέροντας δὲν τοὺς κλαῖνε —
"Ἀχ, βέβαια δὲν γνώρισαν πατέρα ὅσοι τὸ λένε.
Δὲν ἐκοιμήθηκαν ποτὲ σ' ἐπαιρικὴ ἀγκάλῃ,
Δὲν ἄκουσαν τὸ στήθος του ἔ τὸ στήθος τοῦ νὰ πάλῃ
Καὶ δὲν εἶδαν κοιτόμενον ἔ τοῦ πόνου τὸ κρεβάτι,
Νὰ ξάγρυπνᾷ δακρύβρεκτο τὸ πατρικὸν τοῦ μ' αὐτῇ.
Γέροντας! ἄχ, γεράματα ἡ ἀγάπη δὲ γνωρίζει,
Ὁ χρόνος τέτοιο λούλουδον ποτὲ δὲν κιτρινίζει!
Ὅταν ὁ ἥλιος ὠχρὸς ἔ τὴ δύση καταβαίνει
Λάμπει πολὺ γλυκύτερα, ὀλίγον ἂν θερμαίνει!

Δ'

"Ἀχ! ποῦν' ἐκεῖνοι οἱ καιροὶ, ποῦ τρισευτυχισμένοι,
Πατέρα μου, σὲ ἄκουα, σιμά σου καθισμένοι,